

Ο ΦΙΛΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Τεύχος Α'.

Ζάκυνθος 1859.

Μάρτιος.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ.

Είχε ποτε ἡ Εὐρώπη ἀγαθούς, μάλιστα ἀρίστους μονάρχας, οἵτινες ὄχι μόνον διεκρίνοντο διὰ τὴν καλοκάγαθίαν, ἀλλ' ἀκόμη διὰ τὴν σοφίαν των. Πιθανὸν ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ πηγὴ ὅλου τοῦ καλοῦ, ἐν αὐτοῖς εὐρισκομένου.

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ εἴπωμεν μὲ τοῦτο τὸ ἀνάπαλιν διὰ τοὺς παρόντας· ἴσως αὐτοὶ ὀργισμένοι ὑπὲρ πολὺ ἕνεκα τῶν συνεχῶν ἐπαναστάσεων τῶν λαῶν, τινὲς ἐξ αὐτῶν κατεστήθησαν σκληροὶ ὑπὲρ τὸ δέον. Μόνον εὐαρεστοῦμεθα νὰ ἀνανεώσωμεν τὴν μνήμην ἡγεμόνος Ἰταλοῦ μὲν, ἀλλὰ καταγωγῆς Ἰσπανικῆς, ὅστις ἐκοσμεῖτο ὑπερβολικῆς δόξης, καὶ ὅστις βεβαίως δὲν ὑπῆρξε μόνος εἰς τὸν καιρὸν του. Οὗτος εἶναι Ἀλφόνσος ὁ 1.ος τῆς Νεαπόλεως. Τὰ τοιαῦτα παραδείγματα προξενοῦσι παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν, καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι ὡς μεγάλη διδασκαλία. Ἴδου μὲ ὅποια ζωηρὰ καὶ χαρίεντα χρώματα ὁ ἔνδοξος Π. Κολενοῦκιος Ἱστορικὸς Νεαπολιτανὸς τὸν ἀναφέρει.

Ἦτον ἐν τῷ ὁμιλεῖν βραχύς, σαφής, καθαρὸς καὶ ἀστεῖος· αἱ ἀπαντήσεις του εὐχάριστοι καὶ ἀγγίνοιες· ἔχων ἀείποτε ἀνεξάλειπτον φροντίδα ὅπως οὐδεὶς ἐκ τῶν προσφερθέντων εἰς αὐτὸν ἀναχωρήσει μὴ εὐαρεστοῦμενος· εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν ἤθελε τῷ ζητηθῆ πράγμα τι, τὸ ὅποιον ἐνέκρινε ἀπρεπον ὅπως τῷ παραχωρήσῃ πάραυτα μίαν κάποιαν ἀναβολὴν, παρετίθετο ἵνα τὸ ἀναβάλλῃ δημοσίως. Ἦτον ἔγκρατῆς ἐν τῷ ζῆν καὶ κυρίως ἐν τῇ τοῦ οἴνου χρήσει, τὸν ὅποιον

ἢ δὲν ἔπινη ἢ μετὰ πλείστου ὕδατος ἐμετρίαζε. Ἠγάπα τὴν ὠραιότητα, ἣν ἔλεγε τεκμήριον καλῶν ἡθῶν, ὡς τὸ ἄνθος ἐστὶ ἀπόδειξις τοῦ καρποῦ· οὐδεμίαν δὲ ἔκαμνεν ἕνεκα τούτου ἀδικίαν εἰς τὴν ἄνω εἰρημένην σωφροσύνην του.

Ἰπῆρξε τοσοῦτον εὐπροσήγορος, ὥστε ἐπέτρεπε τὴν εἴσοδον τῶν μουσικῶν δωματίων του, ὅπου αὐτὸς ἐκοιμάτο, ἔτρωγε, καὶ ἤκουε τὰ μαθήματα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ὅχι μόνον εἰς τοὺς φίλους του καὶ διαπρεπεῖς, ἀλλ' ἔτι εἰς ἀνθρώπους μηδαμινῆς ἀξίας.

Γενναῖος ὑπῆρξεν εἰς τὸ χαρίζειν, κάμνων ἀφθότους δαπάνας, εἰς τρόπον ὥστε ἀκούων μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ κάμνωσι μνεῖαν περὶ Τίτου τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις ἐσυνήθει νὰ λέγῃ ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς ἣν δὲν εἶχε χαρίσει τι τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε χάσει τι, ὁ Ἀλφόνσος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν λέγων, ὅτι κατὰ τοῦτο οὔτε κἀν ἡμέραν τινα εἶχε χάσει. Δυσκόλως κατεδίκαζεν ἀνθρώπους εἰς θάνατον, καὶ ὦν δικαιοτάτος πώποτε δι' ἀνθρωπίνου αἵματος εὐφράνθη. Κατὰ τῶν ἀνόμων καὶ ληστῶν φέρων μέγα μῖσος, εἰς τοὺς ὑπουργοὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀρμοδίους ἀρχὰς τοὺς παρέδιδε, οἵτινες μετὰ τσαύτης αὐστηρότητος, εἰς τὸν καιρὸν του, τὴν δικαιοσύνην διετήρουν, ὥστε ἐπὶ ὀλόκληρον τὴν βασιλείαν ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς τῶν παρελθόντων χρόνων ἀμερίμνως τὰ πράγματα καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀπερνοῦσαν. Εἰς τὴν μάχην ἦτο σκληρὸς καὶ τρομερὸς, ἀλλὰ τελειωθείσης τῆς μάχης, εἴτε τῆς νίκης, εἴτε τῆς ἥττης, πρῶτος καὶ φιλάνθρωπος, ὡς νὰ μὴν ἤθελε γίνεαι οὐδέν. Ἦτον εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ σολισμὸν τῆς οἰκίας καὶ τῆς αὐλῆς του μεγαλοπρεπῆς, μὲ κοσμήματα, καὶ κωνοπολόγους κεντισμένης μετάξης, καὶ σκεύη ἐκ χρυσοῦ, καὶ ἀργύρια ἀπιστεῦτου ποσότητος, ὦν ἑραστής τῶν πολυτίμων λίθων τοὺς ὁποίους ἀφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ἀφθόνως εἶχεν συνάξῃ, καὶ ἀγκαλὰ εἰς ὅλα ταῦτα ὑπῆρξε πολυτελῆς σπανίως ἢ σχεδὸν ποτὲ μὲ πολυτελῆ καὶ πολυέξοδα φορέματα ἐνδύετο, γνωρίζων ὅτι τὰ ἐξωτερικὰ στολισματα τοῦ σώματος δὲν καταστένουν τὸν βασιλέα διαφορετικὸν τῶν ἄλλων. Ἐξέτεινε τὴν προκυμαίαν τῆς Νεαπόλεως, ἐξήρανεν τὰς τριγύρον τῆς πόλεως λίμνας, αἵτινες ἔκαμνον τὸν ἀέρα νοσηρὸν, κατεσκεύασε πλοῖα ὑψηλότατα ἅτινα εἰς τὴν θάλασσαν δὲν ἐφαίνοντο ὡς νῆες ἀλλὰ ὡς φρούρια καὶ πόλεις. Ἡ θῆρα μὲ τοὺς κύνας, καὶ περιπλέον τὸ τοξεύειν τοὺς ἰέρακας καταπολλὰ τοῦ ἤρεσαν, καὶ εἰς ταύτην τὴν γύμνασιν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του διῆγεν.

Ἰπῆρξε φίλος τῆς παιδείας, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἀναγινώσκων ποτε προῖμιον γεγραμμένον ὑφ' ἐνὸς ὅστις εἶχε μεταφράσει τὸ βιβλίον

τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου ἢ Πόλις τοῦ Θεοῦ εἰς Ἰσπανικὴν διάλεκτον, κῆρε ταύτην τὴν γνώμην· ὅτι «ὁ βασιλεὺς μὴ πεπαιδευμένος εἶναι ὄνος στεμμένος» τὸ ὅποιον τόσον τοῦ ἤρετεν, ὥς ἀπεφάσισε νὰ ἐπασχολῆται εἰς τὰ γράμματα, ἂν καὶ προεδοθῆκε. Παράδοξον ἐστὶ τὸ σοχάζεσθαι ὅτι μετὰ τσαύτας συγχύσεις καὶ ἐπασχολήσεις πολέμου καὶ ποικιλίας τυχῶν, μεταξὺ τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι τοὺς ἀρχοντας περικυκλώνουν, πώποτε δὲν διέκοψε τὸ ἀναγινώσκειν, τὸ ἀκούειν δημηγορίας, τὸ διαμυθολογεῖσθαι περὶ γραμμάτων. Μάλιστα εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του δὲν ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ γέροντα φιλόλογον [καλούμενον Μάστωρα Μαρτίνον τὸν ὅποιον εἶχε μαζὺ του εἰς πᾶσαν γύμνασιν, καὶ προσέτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπασχολήσεων του ὅπως ἀείποτε περὶ γραμμάτων συνδιαλέγονται.

Καὶ εἰς τοιαύτην ἐντέλειαν ἔφθασεν, ὥστε τὰς ἐπιστολάς του Σένεκα (ἔργον ἠθικῆς φιλοσοφίας δύσκολον) εἰς Ἰσπανικὴν διάλεκτον μετέφρασεν, ὅπως εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔθνος ἢ ἐπιστήμη καὶ αἱ ἐντολαὶ ἐνὸς τοιούτου συγγραφέως γνωστοποιηθῶσι. Γνώσεις ἀρκετὰς περὶ ὅλων τῶν ἱστοριῶν κατείχε, προσέτι περὶ ῥητόρων καὶ ποιητῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας. Τόσον τοῦ ἤρεσεν ἢ θεολογία, ὥστε συχνάκις ἐχαίρετο ὅτι ἀνέγνωσε τὴν Παλαιὰν καὶ Νεὰν Διαθήκην δεκατέσσαρας φοράς μὲ ὅλας τῆς τὰς ἐξηγήσεις εἰς τρόπον ὥστε ὅχι μόνον τὰς ἐννοίας, ἀλλὰ συχνάκις καὶ τὰς αὐτὰς λέξεις τοῦ κειμένου ἐπαναλάμβανε. Καὶ ἐπὶ τῶν δυσκολοτέρων ἀντικειμένων ἅτινα παρὰ θεολόγων ἐσυζητοῦντο, ἐὰν ποτὲ ἠρωτᾶτο, πάραυτα ἐμβριθῶς καὶ ὡς θεολόγος ἀπεκρίνετο, ἂν καὶ εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν σπανίως ὠμίλει. Καὶ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἀγάπην ἣν ἔφερον εἰς τὴν μάθησιν καὶ διὰ νὰ ἀποδεικνύῃ σαφῶς ὅτι αἱ γνώσεις τῶν γραμμάτων ἐξαιρέτως ἀρμόζουσιν εἰς τοὺς πρίγγιπας, πάντοτε εἶχε μαζὺ του βιβλίον τῆς ἀνοικτόν. Ἐσυνήθει δὲ νὰ λέγῃ ὅτι καλλητέρους συμβούλους δὲν εἶχε εἰμὴ τοὺς τεθνεῶτας, (ἐννοῶν τὰ βιβλία) ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἄνευ φόβου, αἰσχύνης, ἢ οὐδενὸς σεβασμοῦ ὅτι ὤφειλε νὰ πράξῃ τῷ ἔλεγον. Καὶ ἀφ' ὅλων τῶν λαφύρων καὶ λεηλασιῶν τῶν πόλεων οὐδὲν ἐδέχτο μετὰ περισσοτέρας σπουδῆς εἴτε αὐτὸς μετὰ περισσοτέρας εὐχαριστήσεως ἐξῆτει, ὡς τὰ βιβλία. Ἐνεκα τούτου εἰς πολλοὺς τόπους ἔκαμε ν' ἀνακαινήσῃ καὶ κοσμήσῃ τὰ δημόσια ἀκροατήρια καὶ σχολεῖα· καὶ εἰς πολλοὺς φιλομαθεῖς πτωχοὺς ἔδιδε τὰ μέσα καὶ συχνάκις εἰς τοὺς ἐκτὸς τοῦ βασιλείου του ὅπως δυνηθῶσι νὰ σπουδάσῃ. Ἀκούων δὲ ποτε βασιλέα τινα τῆς Ἰσπανίας νὰ λέγῃ ὅτι δὲν προσήκει εἰς γενναίους ἡγεμόνας ἢ παιδεῖα, ἀπεκρίθη ὅτι αὐτῆ

ἦτον λέξις μάλλον βόδς, ἢ βασιλέως. Ὅθεν πρεπόντως ὁ Ἰάκωβος ἐξ ἰσάγης, ἄνθρωπος ὀξύνοος ἐπυνήθει νὰ λέγη ὅτι ὁ Ἀλφόνσος ἐάν δὲν ἤθελεν εἶσθαι βασιλεὺς, παντοίῳ τρόπῳ ἤθελε γίνῃ ἀξιώτατος φιλόσοφος.

Εἰς οἰανδήποτε ἐκστρατείαν του καὶ ὁδοιπορίαν πάντοτε ἔφερε μαζί του τὸν Τίτον Λίβιον, καὶ τὰ ὑπομνημόνευτα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὰ ὁποῖα οὔτε κἀν ἡμέρα ἀπερνοῦσε χωρὶς νὰ ἀναγινώσκῃ. Συχνάκις δὲ ἔλεγεν περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι εἶναι ὡς πρὸς τὰ στρατιωτικὰ ἔργα, καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τὰ ὄπλα, ἀπέναντι τοῦ Καίσαρος, ἀνίκανος καὶ ἄπειρος. Τόσον δὲ ἐσέβετο τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος, ὥστε τὰ μετάλλια καὶ τὰ παλαιὰ νομίσματα εἰς αὐτὰ ἢ εἰκῶν του ἦτον ἐγκεχαραγμένη ἐξήτει καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν, καὶ αὐτὰ ὡς ἱερὸν καὶ θρησκευτικὸν πρᾶγμα εἰς κεκοσμημένον κιβώτιον διατήρει, λέγων ὅτι μόνον εἰς τὴν θείαν αὐτῶν τῶν ἐφαίνετο ὅτι ὑψοῦτο εἰς τὸν ἔρωτα τῆς ἀρετῆς καὶ δόξης.

Ἀνθρώπους πεπαιδευμένους καὶ πάσης γνώσεως εἶχεν εἰς τὴν αὐλήν του· δικηγόρους, φιλοσόφους, θεολόγους, τοὺς ὁποίους διὰ μισθῶν, δώρων καὶ εὐεργετημάτων ἀντήμοιβε, μεταξὺ τῶν ὁποίων μερικοὺς ἐκ τῶν ῥητόρων εἶχεν εἰς οἰκιακὴν συναναστροφὴν, ὡς Βαρθολομαῖον τὸν Φάτσιον, Γεώργιον τὸν Τραβυζῶντα, Λαυρέντιον τὸν Βάλλα Ῥωμαῖον, Ἰωάννην Αὐρίππαν Σικελιώτην, Ἀντώνιον τὸν ἐπονομαζόμενον Πανορμνίτην ἐκ Βοιωτίας, ὅστις ἔγραψε μικρὸν τι βιβλίον ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀλφόνσου γνωμικῶν. Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν αὐλήν του ἠϊόσκοντο γλύπται, ἀρχιτέκτονες, ναυτικοί, καὶ ὅλοι οἱ ἀξιώτεροι μηχανικοί, διότι ἅπαντες, ὡς εἰς ἄστυον καὶ ναὸν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἔτρεχον. Ἀπ' ὅλων τούτων ἐναργῶς φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων, ἔχων πάντοτε πλησίον του ἀνδρας διακεκριμένους, ἀγαπῶν τὰς τέχνας καὶ θαυμάζων τοὺς καλλιτέχνας.

ΔΑΒΙΔ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

§ Ε΄.

(Συνέχεια ὄρα Τόμον Β΄. Τεύχος ΙΒ΄. Σελίδα 170—173.)

Ὁ Πέτρος ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα ἐσυνέβηκαν, ἐστεκότου συλλογίζομενος ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Οἱ φευγάτοι Μαυρόποδαις, ἐπήγαιναν βέβαια νὰ σμίξουν τὴν φυλὴν τους

καὶ νὰ ξαναγυρίσουν μὲ ἄλλους εἰς τὸ ποτάμι Μαλάδ διὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐκδικηθῶνε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐστοχάζετον ὅτι ἀναχωρῶντας ἐκινδύνευαν νὰ εὗρουν τοὺς ἄλλους τόπους τοῦ κυνηγίου πιασμένους, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ χάσουν τὴν ὄραν τοῦ κυνηγίου. Ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀνθρώποι του δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τρουπομητῶν, μαθόντας τὸ τί τοὺς ἐσύγχιζε, τοὺς ὑποσχέθη νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς μίαν λαγκαδιὰ ποτισμένην ἀπὸ τὸν μεσημβρινὸν κλάδον τοῦ ποταμιοῦ Σολμὸν, ὅπου ἤθελεν εἶναι προφυλαγμένοι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τους καὶ ὅπου ἦτον πλουσιοπάροχο κυνήγι.

—Οἱ ἄσπροι ἀδελφοί μου θέλει εὗρουν ἐκεῖ πλῆθος ἀπὸ ἀλάφια, εἶπε ὁ Λυκομάτης, ἐκεῖ ἢ βάχαις εἶναι γεμάταις ἀπὸ ἀγριοζυγούρια, καὶ εὐχόμενοι χωρὶς νὰ διασκορπισθοῦν πολὺ, νὰ κυνηγήσουν καὶ τὰ βοῦβάγια. Ὅσο διὰ τὰ καστόρια, αὐτὰ εἶναι τόσο πολλὰ, ὅσα εἶναι τὰ φύλλα τῆς ἐτιᾶς τὴν ἀνοιξίαν.

Εἰς μίαν τέτοιαν περιγραφὴν, ὁ Πέτρος δὲν ἔκαμε καμμίαν ἀντίρρησην, καὶ ἐσυμφώνησε νὰ πάρῃ μαζί μὲ τοὺς Τρουπομηταῖς τὸν δρόμον ἐκείνου τοῦ Παραδείσου τῶν κυνηγῶν. Ἐπειτα ἀπὸ ἕναν δρόμον μακρὸν, χωρὶς ὅμως δυσκολιαῖς, ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ Λυκομάτης εἶχε τόσον ἐπαινέσει, καὶ τότε ἀρχίνησε εἰς ἀληθινὰ τὸ κυνήγι νὰ γένεται πλουσιοπάροχο.

Καθένας γνωρίζει ὅτι τὰ καστόρια μαζώνονται εἰς τὰ βέμματα τοῦ νεροῦ, τὰ ὁποῖα τὰ κλείουν μὲ κομμάτια ἀπὸ δένδρα διὰ νὰ σχηματίζουσι λίμνας, ἀνάμεσα εἰς ταῖς ὁποῖαις φτιάνουν τὰ σπιτάκια τους. Αὐτὰ φαίνονται ὡς ἂν τόσα χωρία ἀπάνω εἰς τὰ νερά, τὰ ὁποῖα, τὰ καστόρια ὅπου τὰ κατοικοῦν τὰ ὑπερασπίζονται ἐναντίον εἰς ταῖς ἐπιδρομαῖς τῶν γειτόνων τους καστόρων. Εἰς τὴν ὄραν ὅπου μαδάει τὸ μαλλί τους, καὶ τοῦτο συμβαίνει εἰς ταῖς ἀρχαῖς τῆς ἀνοιξίς, τὸ ἀρσενικὸν ἀφίνει τὸ σπιτάκι του διὰ νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι ὡς ἂν διὰ νὰ ξεφραντώσῃ. Ἀκολουθαί εἶναι βέμματα ἀπαντήσει στὸν δρόμον του, κατατρώγει τὰ νέα βλαστάρια τῶν λεύκων, ἐπισκέπτεται τὰ νησιά, καὶ παραπλήξ ξέμακρα τὴν πεδιάδα. Μόνον τὸ καλοκαίρι ἀπαρτάει τὴν μοναχικὴν του ζωὴν, καὶ ἐνθουμούμενο τὰ οἰκογενειακά του χρέη, γυρίζει εἰς τὸ τέρι του καὶ εἰς τὰ παιδία του, διὰ νὰ τὰ ὀδηγήσῃ ὅλα ὁμοῦ εἰς τὴν σῖναξιν τῶν ζωοτροφῶν τοῦ χειμῶνος, καὶ τότε εἶναι ὅπου ἀρχίζει τὸ κυνήγι. Ὁ ἔμπειρος κυνηγὸς γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται τὸ καστόρι ἀπὸ τὸ παραμικρὸ πάτημα, καὶ ἀγκαλὰ τὸ σπιτάκι του εἶναι κρυμμένο μέσα εἰς ταῖς ἐτιᾶς, εὐκολὰ τὸ ξεσκεπάζει δίνοντας μίαν μοναχὴν ματιάν.

Τότες αὐτὸς βάνει τὴν παγίδα τοῦ δύο ἢ τρία δάχτυλα ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἔψι τοῦ νεροῦ, καὶ τὴν δένη μὲ μίαν ἄλυσον εἰς ἓνα παλοῦκι δυνατὰ μπηγμένο εἰς τὴν λάσπη. Πέρνοντας ἔπειτα ἓνα κλαδί ξεφλουδισμένο, βουτάει τὴν μίαν ἄκρην του εἰς ἓνα εὐδιασικὸ νερὸ ὅπου τὸ ὀνομάζουν γιαιτρικὸ, καὶ σκαλόνουν τὴν ἄλλην ἄκρην εἰς τὸ στόμα τῆς παγίδας. Τὸ καστόρο τρέχει κατὰ τὴν μυρωδιά κολυμβώντας πρὸς τὴν παγίδα καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου δαγκάζει τὸ κλαδί, ὅπου ἀσκηόνεται ἀπάνου ἀπὸ τὸ νερὸ, τὰ πόδια του πιάνονται στὴν παγίδα· φοβισμένο βουτάει, ἀλλὰ ἡ παγίδα ἀντισέκεται ὄντας δεμένη εἰς τὸ παλοῦκι, ξανάρχεται ἀπάνου εἰς τὸ νερὸ, ξαναβουτάει πάλι, παλεύει διὰ μερικὸν καιρὸν, καὶ τέλος πάντων πνίγεται. Ὁ Δαβὶδ διδαγμένος ἀπὸ τὸν Σόχον τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον γνωρίζουν τὰ πατήματα, καὶ στένουν ταῖς παγίδαις, ἔγινε εἰς ὀλίγον καιρὸν ἄξιος καθὼς καὶ οἱ συντρόφοι του. Τὰ νερὰ σιμὰ εἰς τὰ ὅποια ἐσρατοπέδευσαν ἦταν γεμάτα ἀπὸ φωλιαῖς, καὶ ἡ συντροφία τοῦ Πέτρου ἔκαμε ἓνα ἐξαιρετο κυνήγι, ἀλλ' ὁ Κόζας, τοὺς εἰδοποίησε ὅτι ἐσπούδαζαν παρὰ πολὺ, καὶ ὅτι τὰ καστόρια ἤθελε πονηρευθῶν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς ἀπόφευγαν τὸ δόλομα· Ὁ λόγος τοῦ Κόζα δὲν ἄργησε νὰ ἀληθεύσῃ. Οἱ κυνηγοὶ τότες εὐχαριστήθηκαν νὰ ζήσουν ταῖς παγίδαις εἰς ἐκείναις ταῖς μερικαῖς ἀφ' ὅπου ἀπερνοῦσαν περισσότερα καστόρια. Ὁ Σόχος ματαίως τοὺς ἐξανάλεγε ὅτι ἐάν ταῖς ἔστεναν πολλαῖς φοραῖς εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἤθελε συμβῆ ὅτι καὶ προτῆτερα ἐσυνέθηκε, ἀλλ' οὔτε καὶ τώρα τὸν ἄκουσαν. Ταῖς πρώταις ἡμέραις οἱ κυνηγοὶ ἐπίτυχαν, ἀλλ' ἀφοῦ κάθε μία ἀπὸ ταῖς οἰκογένειαις τῶν καστόρων ἔχασε κανένα ἀπὸ τὰ μέλη της, τὰ ἐπίλοιπα ἔγιναν δύσπιστα, διότι εὗρηκαν ταῖς παγίδαις σπημέναις εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου ἐπίσθησαν οἱ συντρόφοι τους καὶ διὰ τοῦτο ταῖς ἀπόφευγαν. Τὰ καστόρια ἔκαμαν ἀκόμη καὶ περισσότερον πέρνοντας ἓνα ξύλο, ἐπίτυχαν νὰ ζεταντόσουν τὰ *σκανδάλιθρα*, καὶ νὰ ταῖς ἀναποδογυρίσουν, μερικαῖς ἀκόμη ταῖς ἐτράβιζαν ἀπὸ τὰ παλούκια διὰ νὰ ταῖς μεταφέρουν εἰς τὰ νησάκια τους, ὅπου ταῖς ἔχοναν μέσα εἰς τὴν λάσπη.

Ὁ Δαβὶδ ὡστόσον ἐρμηνευόμενος ἀπὸ τὸν Σόχον, ἐπίτυχε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔλπιζε, καὶ ἐμάζοξε τόσα γουνερικά, ὅσα δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μαζόξουν κυνηγοὶ παλαιότεροί του. Ἐξαιτίας τῆς στενῆς φιλίας ὅπου εἶχε μὲ τὸν Κόζαν, ἠμπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅσα αὐτὸς εἶπε διὰ τὴν Νεχάλα ἦταν ἀληθινὰ, καὶ ἐγνώρισε ὅτι ἡ εὐμορφία της ἦτον ἡ μικρότερή της ἄξια, καὶ ὅσο περισσότερον ἐγνώριζε τὴν νέαν τόσο ἐλησημονοῦσε τὴν ὠραιότητά της, καὶ δὲν εἶχε

τὸν νοῦν του παρὰ εἰς τὴν προκοπὴν της, τὴν ἀγαθοσύνην της, καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της. Μαθόντας τὰ ὅσα ὁ Δαβὶδ ἔκαμε εἰς τὸν ἀδελφὸν της, ἐξήτοῦσε μὲ ὅλους τοὺς τρόπους νὰ δείξῃ εἰς τὸν νέον ἄσπρον τὴν εὐγνωμοσύνην της, καὶ διαμοίραζε ταῖς φροντίδαις της ἀναμεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ Δαβὶδ. Ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦτον πάντοτε σιμὰ της εἰς ταῖς ὁδοιπορίας, φροντίζοντας διὰ τὴν ἀσφάλειάν της. Αὐτὸς ἐδοκίμαζε διὰ τὴν Νεχάλα μίαν ἀγάπην εἰς τὴν ὅποιαν ἐνωγόντου ἓνα αἶσθημα σεβασμοῦ καὶ προσασίας, καὶ τὸ ὅποιον, ἄλλο δὲν ἔλλειπε παρὰ ἡ περίστασις διὰ νὰ φανερωθῇ. Ἡ νέα Ἰνδιάννα ἐδεχόντου ὅλα ἐτούτα τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης μὲ χροᾶν ταπεινὴν μὲν, ἀλλὰ φανερὴν, καὶ ὁ Σόχος ἔχαμογέλας μὲ τὸν ἐκυτόν του, χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, ὡσάν νὰ ἐπήγαιναν ὅλα κατὰ ταῖς ἐπιθυμίαις του.

Ἄλλ' ἡ εὐμορφία ἡμέραις ὀλιγόστευαν, καὶ ὁ χειμῶνας ἦδη ἀρχίησε. Ὁ Πέτρος ἐστοχάσθη ὅτι ἦτον καιρὸς νὰ ὀδηγήσῃ τὸν λόχον του εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐσυμφώνησαν νὰ σμιζοῦν μὲ τὸν ἀρχηγὸν Σαβλέτα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔδεσαν καλὰ τὰ γουνερικά καὶ τὰ ἐφόρτωσαν εἰς τὰ μουλάρια, ἀποχαιρέτησαν τὸν Λυκομάτην, μὲ τὸν ὅποιον εἰς σημεῖον φιλίας ὁ γέρο κυνηγὸς ἄλλαξε τὴν καρδίαν του, καὶ ἔπειτα ἐπῆραν τὸν δρόμον τῆς πεδιάδας τῆς ἄσπρης γλίνας, ὅπου ὅλη ἡ συντροφία ἐμελλε νὰ ἐνωθῇ.

Ἄλλὰ φθάσαντες εἰς τὰ βουνά, ὁ Πέτρος κῆρυκε τὰ περάσματα γεμάτα ἀπὸ χιόνια, ψιλὰ ἔως εἴκοσι πόδια, τὰ ὅποια δὲν ἤθελε ἠμπόρεσει νὰ περάσῃ χωρὶς κίνδυνον νὰ βυθισθοῦν μέσα εἰς αὐτά. Ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἀνώφελους γύρους, ἡ συντροφία ἐσαμάτησε ἀνήσυχη καὶ χωρὶς νὰ ἤξέρῃ τί νὰ κάμῃ. Καθένας ἔλεγε τὴν γνώμην του καὶ ἐπρότεινε τρόπους τοὺς ὁποίους παρευθῶ ἀπαραιοῦσαν ὡσάν ἀνάρμοστους. Μόνος ὁ Σόχος δὲν ἔλεγε τίποτα φυλάττωντας τὴν συνειθισμένην σιωπὴν τῶν πολεμιστῶν Ἰνδιάνων. Τέλος πάντων ὁ Πέτρος τὸν ἐρώτησε ἐάν ἐγνώριζε κανέναν τρόπον διὰ νὰ περάσουν τὰ βουνά.

—Οἱ ἄσπροι ἀδελφοί μου δὲν ἠμποροῦν τάχατες περνῶντες πρῶτα ταῖς χαμηλότεραις βάραις, νὰ φθάσουν ἔως εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν; ἐρώτησε ὁ Κόζας.

—Τοῦτο δὲν εἶναι διόλου ἀδύνατον, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος, ἀλλὰ τί εἰς γενοῦμεν ἀφοῦ φθάσομεν ἐκεῖ ἀπάνου;

—Ὁ ἄλλος κατήφορος δὲν πέφτει εἰς τὴν πεδιάδα;

—Χωρὶς ἄλλο, ἀλλὰ μὲ τί τρόπον νὰ κατεβούμεν μὲ τὰ σκεῦμας καὶ ἄλογά μας;

—Ὁ ἀδελφός μου εὐαίσθητος βέβαια ὅτι ἐτοῦτος ὁ κατήφορος εὐαίσθητος ἀπὸ παγομένο χιόνι.

—Καὶ στοχάζεσαι ὅτι ἐτοῦτο ἤμπορεῖ νὰ ᾖναι διὰ καλὸ μας;

—Βέβαια, ἂν ὁ ἀδελφός μου θέλει νὰ μεταχειρισθῆ ἕνα ξυλοσύρτην.

—Ἐνα ξυλοσύρτη! ἐπανελάβε μὲ θυμασμὸν ὁ Πέτρος. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἶδες ποτέ σου ξυλοσύρτη;

—Ναί, σοῦ λέγω, ὅτι εἶδα.

—Καὶ ὅταν φθάσουμεν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν ὑπόσχεσαι νὰ μᾶς κατεβάσῃς εἰς τ' ἄλλο μέρος;

—Τὸ ὑπόσχομαι.

—Λοιπὸν ἐμπρός! ἐφώνησεν μὲ χαρὰν ὁ Πέτρος· Ὁ Κόζας δὲν ὑπόσχεται ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο ὅπου ἴσχυται νὰ κάμῃ.

Ἡ συντροφία λοιπὸν ἀρχίνησε νὰ ἀνεβαίνει, καὶ τὴν αὐρινὴν ἦτον στρατοπεδευμένη εἰς τὴν κορυφὴν.

Ὁ Σόχος ἐδιάλεξε τότες ἕνα τόπον ὅπου ὁ κατήφορος ἐδικκοβότου ἀπὸ πολλὰ σκαλιὰ τὰ ὁποῖα ἐσημάτιζαν εἰς κάποιον τρόπον τόσα πατώματα. Ἐνα εἶδος ξυλοσύρτη ἐκατασκευάσθη παρ' αὐτοῦ· ἐζέσαν ἕνα μούλαρι καὶ τ' ἄφησαν νὰ γλυστρίσῃ διὰ μέσου σχοινητῶν ἕως εἰς τὸ πλεον σιμοτινὸ σκαλι, καὶ ἀκολούθως ἐξαναανεβάσθη καὶ ἐκατεβάσθη, ἕως ὅπου ἡ καρβάνα ἐφθασε εἰς τὸ πρῶτο πάτωμα, καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐφθασε εἰς τὸ δεύτερο, εἰς τὸ τρίτο, καὶ τέλος πάντων εἰς τὴν πεδιάδα. Οἱ κυνηγοὶ εὐθὺς ὅπ' ἐφθασαν εὐρηκαν τοὺς διάφορους λόχους μαζομένους ὀλόγυρα εἰς ταῖς πηγαῖς τῆς Βήρας, ἐπειδὴ ἔτσι ὀνομάζουσι οἱ τυχονδιώκταις ταῖς ἀτμόδαις πηγαῖς τῆς πεδιάδας τῆς γλίνας. Οἱ κυνηγοὶ χαραῖς γεμάτοι ἐγέμιζαν τὰ στάγνικα ποτῆρια τους ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ποτῆ, καὶ ἀκόμη καὶ οἱ γεροντότεροι μὲ ὄλην τὴν δυνάμιν τους ἐτραγουδοῦσαν τοὺς ὕμνους τῆς Βήρας τῆς ἐρήμου. Τὸ φάσιμον τοῦ Πέτρου καὶ τῆς συντροφίας αὐξήσεν τὴν χαρὰν τῶν κυνηγῶν, καὶ ἐθαλαν ἕξω ὅτι τοὺς ἔμενε ἀπὸ ταῖς λιχουδαῖς ὅπου εἶχαν κοντὰ τους, δηλ. ροῦμι, ζάχαρι καὶ παξιμάδια διὰ νὰ ἐορτάσουν ἐτούτην τὴν εὐτυχισμένην ἐπιστροφήν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγαις ἡμέραις ἐφθασαν τὰ ζῶα τῆς συντροφίας τὰ ὁποῖα ἔφερον, καθὼς ἦτον συνειθισμένο, τὰ σκευῆ, τὰ ὄπλα, ταῖς τροφαῖς, καὶ ἕνα πληθὸς ἀπὸ νέαις πραγματεῖαις. Μετὰ ταῦτα ἐφθασαν καὶ ἡ φιλικαῖς φυλαῖς ὅπου ἐρχόντανε νὰ ἀλλάξουν τὰ γονερικά τους μὲ γιαικά, τουφέκια, μπαροῦτι, ἢ πανικά. Ἐτότες ἡ πεδιάδα τῆς γλίνας ἐμεταμορφώθη εἰς ἕνα ἀληθινὸ πανηγύρι. Οἱ πράκτορες τῆς συντροφίας ἐξαναγέσαν ταῖς συμφωνίας τους

μὲ τοὺς κυνηγοὺς διὰ τὴν ἐρχόμενὴν ἐκστρατείαν, καὶ ἔκλειαν τοὺς λογαριασμοὺς ἐκείνης ὁποῦ ἔγινα. Ὁ Σαβλέτας ἀποφάσισε νὰ γείλῃ μέρος τῶν γονερικῶν του μὲ ἕνα πλοῦρι γεναμένο ἀπὸ δέρμα βουβαλιῶ, διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ Μισουρί, καὶ ἐπρότεινε εἰς τὸν Δαβίδ, τοῦ ὁποῖου ἐγνώριζε τὴν τιμότητα καὶ ἐξυπνάδα, νὰ πάρῃ ἐπάνω του ἐτούτην τὴν ἐπιχείρησιν, ὑποσχόμενος νὰ βάλῃ ὑπὸ ταῖς διαταγαῖς του ἀνθρώπους συνειθισμένους εἰς παρόμοια ταξίδια. Ὁ Δαβίδ ἐδέχθη τὴν πρότασιν, ὄντας ἐτοῦτος ἕνα μέσο διὰ νὰ γυρίσῃ μὲ κέρδος εἰς τὸ Φραγκλίν, ὅπου ἡ συντροφία τοῦ εἶχε προσδιορίσει ἕνα μικρὸ ἐπάγγελμα.

Ὅταν ὁ Σόχος τὸ ἔμαθε, κατὰ πρῶτον ἔδειξε μεγάλον θυμασμὸν, ἔπειτα ἔγινε σκυθρωπὸς, καὶ τέλος πάντων ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν νέον.

—Ὁ ἀδελφός μου, τὸν ἐρώτησε, εἶναι λοιπὸν ἀποφασισμένος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς ἡμερομένους τόπους;

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ Δαβίδ· εἶναι σχεδὸν ἕνας χρόνος ὅπου ἔχω νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα μου.

—Καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν εὐχόμενος τίποτες διὰ ὅτι ἀφίνει εἰς τὰ λειβάδια;

—Θὰ σὲ λυπηθῶ Σόχο διὰτὶ σὲ ἀγαπᾶω.

Ὁ Ἰνδιάνος ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἐκύτταξε καλὰ τὸν Δαβίδ.

—Ὁ ἀδελφός μου ἂς ὀμιλήσῃ καθαρὰ, τάχα δὲν θὰ ἐνθυμηθῆ ποτὲ τὴν Νεχάλα, ὅταν θὰ ᾖναι εἰς τοὺς καλλιεργημένους τόπους;

Ὁ Δαβίδ ἐκοκκίνησε.

—Μάλιστα τὸ ἐνάντιον, ἐμουρμούρισε αὐτός. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν μητέρα μου δὲν ἔχω ἄλλο τίποτες εἰς τὸν κόσμον ὅπου νὰ ἀγαπᾶω, καὶ νὰ σέβουμαι καλῆτερα. Ἦθελα δώσει τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς μου διὰ ν' ἀπεράσω τὸ ἄλλο μαζί μὲ αὐτήν.

—Καὶ ἀφοῦ εἶναι τέτοιαις λογῆς, διὰτὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν μένει εἰς τὰ λειβάδια; Στοχάζεσαι ἴσως ὅτι ἡ Νεχάλα δὲν εἶναι ἄξιον δι' ἕναν κυνηγὸν ἐλεύθερον;

—Δὲν στοχάζομαι διόλου αὐτὸ, Σόχο, ἀλλὰ ὑποσχέθηκα εἰς τὴν μητέρα μου νὰ γυρίσω εἰς ταῖς χώρας. Αὐτὴ μὲ προορμενεῖ, αὐτὴ ἔχει χρεια ἀπὸ ἐμὲ, καὶ δὲν θὰ ἐλλείπα ἀπὸ τὸν λόγον μου ἂν καὶ ἦτον νὰ λάβω μίαν μεγάλην εὐτυχίαν.

—Λοιπὸν ὁ ἀδελφός μου ἂς πάρῃ τὴν Νεχάλα μαζί του εἰς ταῖς χώρας.

—Ἄλλοίμονον, εἶπεν ὁ Δαβίδ, δὲν γνωρίζεις Σόχο ποῖαις εἶναι ἡ δυστυχίας τοῦ πολιτισμοῦ μας; Μὲ ὄλο τὸ μικρὸ ἐπάγγελμα ὅπου

ἡ συντροφία ἐκεῖ κίτου μοῦ δίνει, δὲν θὰ ἤμκι ἀρκετὸς νὰ θρέψω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή σου. Ἐδῶ ἡ ἔρημος σὰς προσφέρει ὅ,τι ἔχετε χρεῖα, καὶ ἡ συνήθεια σὰς κάμνει νὰ μὴ φοβάσθε διὰ τὰ ἐπίλοιπα. Ἐσεῖς εἶσθε πάντοτε ἀρκετὰ πλούσιοι, ὥστε νὰ ἠμπορήτε νὰ ἐκλέγετε ὅποιον ἀγαπήατε. Ἄλλ' ἐμεῖς οἱ ἄσπροι τότε μόνον ἠμποροῦμεν, ὅταν ἀποκτήσωμεν εἰς τὸν κόσμον μίαν θέσιν ἀρκετὰ μεγάλην, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς δύο νὰ ἐνωθοῦν. Νὰ πάρω μαζὶ μου τὴν Νεχάλα, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς ταῖς δυστυχίαις καὶ ταῖς ταπεινώσεσι, ὅπου ὑποφέρουμεν ἀπὸ τὴν πτωχείαν εἰς τὰ σπῆτικα μας, μὲ αὐτὸ δὲν θὰ τῆς δεῖξω τὴν ἀγάπην μου, ἀλλὰ τὴν ἀσκεψίαν μου καὶ τὸν ἐγωϊσμόν μου. Πρὶν λάβω ἐπάνω μου νέα χρεὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκπληρώσω ἐκεῖνα ὅπου κατὰ τὸ παρὸν ὑπάρχουν.

Πρῶτον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα εἶναι, τὸ χρεὸς ὅπου ἔχω εἰς τὴν μητέρα μου καὶ ἐπειδὴ ὁ κόπος μου καὶ ἡ βιομηχανία μου δὲν ἠμποροῦν νὰ θρέψουν ἄλλην παρὰ αὐτὴν, διὰ τοῦτο κάθε νέον βάρος ὅπου θεληματικῶς θὰ ἔπερα ἤθελε εἶναι μία ἐγκληματικὴ ἀπερικοκψία. Ὅλα αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω Σόχο σοῦ τὰ λέγω μὲ μεγάλην λύπην, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀναχωρῶ ἀπὸ ἐδῶ μὲ καρδίαν βραϊσμένην, καὶ θὰ ἤμκι ἀπαρηγόρητος διὰ πολλὸν καιρὸν. Ἡ εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς σου θὰ μὲ ἀκολουθᾷ παντοῦ, καὶ παραιτῶντάς την χάνω κάθε ἐλπίδα εὐτυχίας εἰς τὸ ἐρχόμενον. Ἄλλ' οἱ ἄσπροι ἔχουν μίαν θρησκείαν, ἡ ὁποία τοὺς διδάσκει ὅτι ἐτούτη ἡ ζωὴ εἶναι μία δοκιμασία, καὶ ὅχι ἓνα πανηγύρι· τοὺς διδάσκει ἀκόμη νὰ κάμνουν ὅ,τι εἶναι καλόν, μ' ὅλον ὅτι πρέπει νὰ ὑποφέρουν.

Ὁ Δαβὶδ ἐπρόφερε ἐτούτα τὰ ὕστερα λόγια μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ συγκινητικὸν τόνον. Ὁ Κόζας ἔμεινε μερικὸν καιρὸν χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο, καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρομένα. Ἐφαινότου ὅτι ἐσυλλογιζότου τοὺς λόγους τοῦ νέου, καὶ ὅτι ἐπροσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ νόημά τους· τέλος πάντων ἐσήμωσε τὸ κεφάλι του.

—Λοιπὸν ὁ ἀδελφός μου θὰ ἦτον εὐτυχισμένος νὰ πάρῃ τὴν Νεχάλα, ἂν ἦτον πλούσιος ἀρκετὰ διὰ νὰ ζῇ μὲ αὐτὴν χωρὶς ὑστέρησας καὶ χωρὶς καταφρόνησας.

—Καὶ ἠμπορεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς; εἶπεν ὁ Δαβὶδ.

—Καλὰ, εἶπεν ὁ Κόζας, κάμνοντάς ἓνα ἀποφασιστικὸν νεῦμα. Καὶ ἐτούτα λέγοντάς ἀπομακρύνθη. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ νέος ἔμαθε ὅτι ὁ Κόζας ἄφησε τὸ στρατόπεδο, καὶ μοναχὸς εἶχε ἐμβῆ μέσα εἰς τὴν ἔρημόν.

Ἐρώτησε τὴν Νεχάλα, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ ἐγνώριζε τὴν αἰτίαν τῆς

φυγῆς του. Ἀπέρασαν ὁκτὼ ἡμέραις χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Κόζας. Ἡ ἀνησυχία τῆς ἀδελφῆς του ἐγένε ἀπελπησία, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δαβὶδ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλους τοὺς φόβους τῆς. Μίαν αὐγὴν ἓνας καθάαρης ἐφύλαξε εἰς τὸ στρατόπεδον βγάνωντάς τὴν κραυγὴν τῆς νίκης τῶν Κόζων. Αὐτὸς ἦτον ὁ Σόχος, ὁ ὁποῖος ἅμα ἐπλησίασε περισσότερον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἔκραξε μὲ τὰ ὀνόματά τους.

—Ὁ ἀδελφός μου νὰ πάρῃ τέσσερα μουλάρια καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, εἶπεν εἰς τὸν νέον κυνηγόν.

—Καὶ διατί αὐτό;

—Διὰ νὰ ζητήσωμεν τὸ προικὸν τῆς Νεχάλας.

—Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ τοῦτο; ἐφώνησεν ἡ κόρη;

—Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἐτούτην τὴν φορὰν δὲν εἶναι ὁ ἄνδρας ὁποῦ πλουτίζει τοὺς γονεῖς τῆς γυναίκας του, καθὼς εἶναι συνήθεια, ἀλλ' ὁ γονεὸς ὅπου πλουτίζει τὸν ἄνδρα... Ὀγλίγωρα, ἐπρόσθεσε ἐτοῦτος, μία ἄργητα ἠμπορεῖ νὰ τὰ χαλάσῃ ὅλα. Ἐτοίμασε τὰ τέσσαρα μουλάρια.

—Τί ἐξεσκέπασες λοιπὸν; ἐρώτησε ὁ Δαβὶδ.

—Ἐναν ἀπὸ τοὺς κρυψιόνας τῶν γουενικῶν τῶν Μαυροπόδων.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

Δὲν εἶναι ἄλλο ἀξιοθρηνητότερον ἀπὸ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγιάζουσι τὰς εορτάς πολλοὶ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον. Αἱ δεσποτικαὶ εορταὶ δὲν γίνονται πλέον εἰς ἀνάμνησιν τῶν μεγάλων ἐργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς προσμένουμεν τὸ Χριστὸς γενῆται, ἢ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὅχι διὰ νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεόν, ἀλλὰ διὰ νὰ λαμπροφροέσωμεν, καὶ νὰ περιερχώμεθα ἐξ οἴκου εἰς οἶκον, διὰ νὰ πολυχρονίζωμεν ὁ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ νὰ ἐρωτῶμεν· Πῶς ἔχομεν μὲ τὴν μεταβολὴν τῶν βρωμάτων, ἂν τὸ πασχαλινὸν μᾶς ὠφέλησεν, κτλ. Ὅλοι αἱ Κυριακαὶ τοῦ ἔτους, ἐξαιρέτως δὲ αἱ πρὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς δύο, δαπανῶνται εἰς τὸ νὰ λατρεύωμεν τὴν κοιλίαν ἡμῶν, καὶ ὅχι τὸν Θεόν. Εἰς αὐτάς, καὶ ὅχι εἰς τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, συμβαίνουσιν αἱ ἔριδες, αἱ φιλονεικίαι, οἱ φόνοι, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀνοσιουργαί, καρποὶ τῆς ἀδδηφαιίας καὶ τῆς μεθῆς. Αὐτάς τὰς δύο Κυριακάς τῆς ἀπόκρεω καὶ τῆς τυροφάγου, φαίνεται νὰ ἤμεθα ὅλοι ἐνεργοῦμενοι ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς γαστριμαργίας. Δὲν μένει πλέον διαφορὰ μεταξὺ πλουσίου καὶ πτωχοῦ· ὅλοι τρώγουσι ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, καὶ πολλοὶ δαπανῶσι ὑπὲρ τὴν δύναμιν.

Θέλει, Χριστιανέ, νὰ καταλάβῃς τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἀντιθέου

διχωγῆς; ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ παράδειγμα τοῦτο. Ἄν ἓνας φονεὺς, διότι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀποχὴν τοῦ φόνου ἀπὸ τῆς αὔριον, ἐφόνευσε σήμερον ὅσους ἤθελεν ἀπαντήσῃν, δὲν ἤθελες τὸν κρίνειν ὄχι μόνον μοχθηρότατον, ἀλλὰ καὶ ἀφρονέστατον; Τοιοῦτος γίνεσαι καὶ σὺ, Χριστιανέ, ὅταν τρώῃς σήμερον ὅσα εὐρῆς, διὰ νὰ ἀπέχῃς αὔριον ἀπὸ ὅλα· ὅταν γεμίζῃς σήμερον τὴν κοιλίαν σου ὑπὲρ τὸ μέτρον, διότι δὲν ἔχεις αὔριον τὴν ἄδειαν νὰ φάγῃς κρέας· ὅταν μεθύσκεσαι σήμερον, διότι δὲν καταλύεις αὔριον οἶνον. Ἐξευρε ὁμως, ὅτι, ὅστις σχολάζει τὰς ἐορτάς διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἴδια πάθη, αὐτὸς δὲν εἶναι ἐορταστής· ἀλλὰ χλευαστὴς τῆς θείας μεγαλωσύνης, καὶ τολμηρὸς παραβάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. ΚΟΡΑΗΣ.

A N E K Δ Ο Τ Ο Ν .

Ὁ Ἰβικός, ἔνδοξος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, ἐπληγῶθη θανατηφόρως ἀπὸ τινος ληστὰς, οἵτινες τὸν κατελήστευσαν. Πρὶν ἢ ἐκπνεύσει ὁ ποιητὴς, εἶδεν διασχίζον τὸν ἀέρα στίφος Γερανῶν, καὶ πρὸς αὐτὸ ἀποτεινόμενος εἶπεν·

—Φίλοι Γερανοί, ἐστὲ μάρτυρες τοῦ σκληροῦ μου θανάτου.

Μετὰ τινα ἔτη, οἱ κακοῦργοι οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν, εὕρισκοντο εἰς τινα ἀγοράν, καὶ βλέποντες Γερανοὺς τινὰς διαβαίνοντας, εἰς ἐξ αὐτῶν ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὐρ ἐνός τῶν συντρόφων του τ' ἀκόλουθα·

—Παρατήρησον, παρατήρησον τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰβικού!!!

Ἄνθρωπός τις, ὅστις τοὺς ἤκουσεν, ὑποψιασθεὶς κακούργημα τι, ὑπῆγεν εἰς τὴν Διοίκησιν, καὶ κατέθεσε τὰ πάντα.

Οἱ κακοῦργοι συνελήφθησαν, ἐξετάσθησαν, καὶ εὐρεθέντες ἔνοχοι, ἀπηγχονίσθησαν!!!
(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Αὐγουστῖνος Λιβαθηνόπουλος.

ΓΝΩΜΙΚΟΝ ΣΕΝΕΚΑ.

Ὅλοι παραπονούμεθα περὶ τῆς βραχύτητος τοῦ καιροῦ, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἔχομεν πολὺ πλεיותרον παρ' ὅσον ἐξεύρομεν πῶς νὰ μεταχειρισθῶμεν. Τὸν βίον μας ἐξοδεύομεν ἢ πράττοντες μηδὲν, ἢ πράττοντες μηδὲν ὠφελίμον, ἢ πράττοντες μηδὲν ἀπὸ τὰ πρακτέα. Πάντοτε παραπονούμεθα ὅτι αἱ ἡμέραι μας εἶναι ὀλίγαι, καὶ πάντοτε διάγομεν ὡς νὰ ἤθελαν εἶσθαι ἀτελεύτητοι.

ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Εἰς τὸ παρελθὸν Φύλλον Σελίδα 175 Στίχ. 7 ἀντὶ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ἀνάγν. ΚΟΚΚΩΝΗΣ.